

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. F.**, zastoupen JUDr. Martinem Krumichem, advokátem se sídlem Politických vězňů 19, Kolín, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2019, č. j. 43 A 91/2019 - 11,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2019, č. j. MCP2/312073/2019, Úřad městské části Praha 2 odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 7. 6. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 10. 2019, č. j. MHMP 2008478/2019, zamítl, a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“) podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Krajský soud však dospěl k závěru, že místně příslušným soudem k projednání věci je podle § 7 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze (dále též „městský soud“), a proto v záhlaví uvedeným usnesením žalobu postoupil podle § 7 odst. 5 s. ř. s. místně příslušnému městskému soudu.

III.

[3] Proti usnesení krajského soudu o postoupení věci podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní uvedl, že krajský soud nevzal v potaz, že žalobu podal u krajského soudu z důvodu podjatosti soudců Městského soudu v Praze a s ohledem na povahu věci, kdy ve všech případech vyřizovaných přestupků se jedná o přestupky spočívající v údajných verbálních útocích na soudce městského soudu. Městský soud by tak rozhodoval o věcech, které se jej nebo jeho soudců bezprostředně týkají. Navíc vzhledem k četnosti konfliktů stěžovatele se soudci městského soudu byl městský soud již z kauz stěžovatele vyloučen (poprvé roku 2008). V dalších kauzách stěžovatele, o kterých městský soud rozhodoval, pouze potvrdil svoji podjatost. Postoupení žaloby městskému soudu tak nepovede k jejímu věcnému projednání, ale pouze k další eskalaci konfliktů. Projednával-li by žalobu městský soud, neustále by se zabýval pouze opakovanými námitkami podjatosti a nevhodnosti projednání věci. Je navíc velmi pravděpodobné, že po projednání námitek věc skončí u krajského soudu. Z hlediska hospodárnosti proto bude dle stěžovatele lepší, přidělí-li se věc rovnou krajskému soudu.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 5 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Splnění těchto podmínek tedy soud nevyžadoval.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. V projednávané věci vydal prvostupňové rozhodnutí Úřad městské části Praha 2, se sídlem náměstí Míru 20, Praha 2. Krajský soud správně vyhodnotil, že území městské části Praha 2 patří podle přílohy č. 4, bodu 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, do obvodu Obvodního soudu pro Prahu 2, který podle přílohy č. 2, bodu 1 téhož zákona spadá do obvodu Městského soudu v Praze. Otázka místní příslušnosti byla v napadeném usnesení posouzena správně.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že podal žalobu ke krajskému soudu s ohledem na podjatost všech soudců městského soudu a s ohledem na povahu věci, která se městského soudu bezprostředně týká. Zdůraznil přitom, že v minulosti již byli soudci městského soudu pro podjatost z projednávání jeho věcí vyloučeni. Námitky stěžovatele týkající se podjatosti soudců městského soudu však nejsou důvodné. Při zkoumání místní příslušnosti totiž případná podjatost soudců místně příslušného soudu nehraje roli. Tato otázka může být a je posuzována teprve po postoupení věci místně příslušnému soudu a přidělení věci konkrétnímu soudci, resp. senátu; soud rozhodující o postoupení věci soudu místně příslušnému ostatně nemá při zkoumání místní příslušnosti ani možnost tuto otázku posoudit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 As 108/2017 - 30). Rovněž námitka stěžovatele týkající se povahy projednávané věci nemůže obstát, přičemž se na ni vztahují výše uvedené závěry. Povaha věci totiž sice může mít vliv na vztah soudců k projednávané věci, avšak tento vztah je

pokračování

rovněž nutné posuzovat při řádném uplatnění námitky podjatosti. To ostatně vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 116/2017 - 20, ve kterém zdejší soud aproboval postoupení žaloby městskému soudu i přes to, že žaloba směřovala proti předsedovi městského soudu. Ani argumentace stěžovatele týkající se zásady hospodárnosti pak nemůže obstát, neboť vede ve své podstatě k tomu, že žalobce by měl možnost podat žalobu k libovolnému soudu, pokud by se domníval, že místně příslušný soud je podjatý. Jak ovšem bylo uvedeno výše, posuzování případné podjatosti je zákonem striktně upraveno, a nelze tedy obcházet pravidla určování místní příslušnosti na základě názoru stěžovatele.

[9] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[10] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu